

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobkyně: L. M., zastoupené JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou**, se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2013, č. j. KrÚ 19045/2013/ODSH/8,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2013, č. j. KrÚ 19045/2013/ODSH/8, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2013, č. j. OSA/P-1817/12-D/11, jímž byla žalobkyni za nedostavení se bez závažných důvodů k podání vysvětlení dne 17. 1. 2013 v 9:00 hodin uložena pořádková pokuta ve výši 1.000 Kč, splatná do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobkyně podala proti shora označenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhala jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nezákonnost a zastavení řízení. Žalobkyně uvedla poměrně obsáhlou žalobní argumentaci, kterou soud pro přehlednost rozčlenil do následujících žalobních bodů:

1. Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem, zejména se základními zásadami správního řízení, především pak zásadou hospodárnosti dle § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně bydlí mimo místní příslušnost správního orgánu a ten měl především povinnost žalobkyni nezatěžovat tak, aby jí vznikaly zbytečné náklady spojené s dopravou. Jeho povinností bylo postupovat formou dožádání dle § 13 správního řádu, kdy by se žalobkyně mohla dostavit k požadovanému úkonu k městskému úřadu v místě bydliště, od něhož bydlí zhruba 2 km. Neúčelnými náklady ve smyslu zmíněného § 13 správního řádu jsou zejména proplacené jízdné a náhrada za ztrátu na výdělku. Pokud pak dané ustanovení hovoří o možnosti dožádání, ve spojení se základními zásadami správního řízení je třeba tuto možnost interpretovat jako povinnost.

2. Pořádková pokuta byla udělena osobě označené městskou policií za jedinou podezřelou. Žalovaný v této souvislosti nepochopil závažnost nálezů Ústavního soudu (dále jen „ÚS“), podle nichž „nelze postihnout za úmyslné nepodání vysvětlení podezřelého z přestupku“ – viz nález sp. zn. I. ÚS 1849/08. Žalovaný se sice snaží tvrdit, že nepovažoval žalobkyni za podezřelou z přestupku, nicméně žalobkyně byla takto označena jak městskou policií v jejím oznámení, tak správním orgánem I. stupně v předvolání k podání vysvětlení. S ohledem na zásadu legitimního očekávání žalobkyně oprávněně nabyla dojmu, že je jedinou podezřelou.

3. Žalobkyně byla správním orgánem I. stupně nesprávně poučena způsobem, který měl navodit, že se jedná o přestupkové řízení, resp. že žalobkyně je účastníkem řízení. Poučení je nezákonné, neboť se dotýká toliko účastníka řízení a svědka, ve vztahu k žalobkyni jako osobě podávající vysvětlení pak zcela chybí část o tom, za jakých okolností žalobkyně podávat vysvětlení nemusí, a rovněž absentuje poučení o náhradě nákladů za cestovné a ztrátu na výdělku, včetně příslušných tiskopisů. Při absenci uvedených poučení jedná správní orgán „ultra vires“ a nemůže ukládat sankce za bezdůvodné nedostavení se k podání vysvětlení. Totéž platí při označení osoby v předvolání k podání vysvětlení za podezřelou.

4. Žalobkyně vysvětlení podala a tedy nebyly předpoklady pro uložení pořádkové pokuty. Žalobkyně dne 16. 1. 2013 poštou zaslala omluvu z podání vysvětlení a vysvětlení současně podala písemně, kdy označila osobu, která měla vozidlo řídit, a poskytla její kontaktní a identifikační údaje, tedy důvody pro její předvolání pominuly. Ani jeden ze správních orgánů se nezabýval řádností a důvodností omluvy, jejich konstatování o tom, že se žalobkyně neomluvila, je nepravdivé. Jedná se pouze o otázku příjmů do městské pokladny. Dále žalobkyně v žalobě s odkazem na internetovou zprávu o přijetí šesti nových úředníků pardubickou radnicí a o tom, že daňové poplatníky toto vyjde na platech úředníků na 2,4 milionu korun českých, argumentovala tak, že „pouhým výpočtem docházíme k částce 50tis. korun měsíčně, které musí každý z těchto úředníků uložit (250tis. korun celkově měsíčně), aby se započítáním dovolené a případné nemoci, školení, apod. si na sebe vydělali“, že „jsou nejen strážníci zaujatí, ale rovněž i úředníci jsou aktivističtí v daných případech, aby

projednali co nejvíce přestupků a vydělali na sebe a své kolegy“ a že „jde o naprosto ojedinělý případ, kdy vedoucí odboru sám projednává vybrané přestupky“.

Závěrem se žalobkyně „zcela odvolala na argumentaci uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním doručeným soudu dne 17. 7. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že setrvává na svém právním názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, je dostatečně odůvodněno, a proto se na něj zcela odkazuje.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalobkyně výslovně podáním ze dne 24. 6. 2013 a žalovaný konkludentně, když na výzvu doručenou mu dne 19. 6. 2013 reagoval až výše uvedeným podáním dne 17. 7. 2013, tedy po uplynutí stanovené lhůty dvou týdnů, ačkoliv byl upozorněn, že nevyjádří-li v dané lhůtě svůj nesouhlas, bude se mít zato, že s projednáním věci bez jednání souhlasí). Soud přitom v souladu s § 75 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 28. 3. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž ve vztahu ke každému z nich dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1.

Podle § 13 odst. 1 věty první správního řádu: „Příslušný správní orgán může usnesením dožádat podřízený nebo nadřízený správní orgán anebo jiný věcně příslušný správní orgán (dále jen "dožádaný správní orgán") o provedení úkonu, který by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s neúčelnými náklady anebo který by nemohl provést vůbec.“ Institut dožádání tedy přichází v úvahu ve třech taxativně vymezených situacích; pokud příslušný správní orgán

- může daný úkon provést jen s obtížemi,
- může daný úkon provést jen s neúčelnými náklady,
- nemůže daný úkon provést vůbec.

Použití dožádání je právem, zákonem danou možností, nikoliv povinností a je plně na zvážení a rozhodnutí příslušného správního orgánu, zda tohoto institutu využije či nikoliv.

Žalobkyně se mylí, pokud tvrdí, že ve spojení se základními zásadami správního řízení v dané věci správní orgán I. stupně byl povinen dožádání aplikovat, přičemž poukazuje na své bydliště v jiném okrese a tedy porušení zásady vymezené v ust. § 6 odst. 2 správního řádu postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžovat. Žalobkyně ve své argumentaci fakticky upřednostňuje jednu zásadu na úkor druhých, neboť např. zcela opomíjí povinnost správních orgánů postupovat podle zákona (§ 2 odst. 1 správního řádu), kdy podle § 55 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), spáchané přestupky projednává jako místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán, či povinnost řešit věci bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu). Ve světle i těchto dalších zásad by se podání vysvětlení žalobkyní formou dožádání v dané věci jevilo spíše jako nestandardní, zásadám dobré správy odporující. Žalobkyně má trvalé bydliště v Chrudimi, která je vzdálena od Pardubic zhruba 10 km. Dopravní spojení mezi oběma městy je více než dobré, např. v ranních hodinách (což byl mimo jiné případ žalobkyně, která byla předvolána

k podání vysvětlení na devátou hodinu ranní) jede průměrně každých dvacet minut autobus do Pardubic, a jízdné se příliš neliší od jízdného MHD, neboť jízdenka Pardubice-Chrudim stojí kolem 20 Kč (viz běžné dostupné informace na internetu – např. www.jizdnirady.idnes.cz, www.oredo.cz). Pokud se pak týká žalobkyní předjímané náhrady za ztrátu na výdělku, je otázkou, zda by v tomto případě připadala v úvahu, případně v jaké konkrétní výši. Ze správního spisu nevyplývá, zda žalobkyně vykonává výdělečnou činnost, pokud ano, jakou formou (v pracovním poměru, podnikání, atp.) a na jakém místě. Tedy tvrzení o tom, že správnímu orgánu by vznikly náklady i ve formě náhrady ztráty na výdělku, je pouze spekulativní. Navíc, pokud by žalobkyně právo na náhradu ztráty na výdělku měla, měla by ho i ve vztahu k dožádanému orgánu. Náklady na jízdné z Pardubic do Chrudimi jsou pak natolik nízké, že je rozhodně nelze pokládat za neúčelně vynaložené. Existuje i vysoce pravděpodobná možnost, že náklady dožádání by nakonec byly vyšší, neboť je třeba si uvědomit, že v případě dožádání musí dožadující správní orgán zaslat správnímu orgánu dožádanému správní spis, který se po provedení úkonu opět vrací. Poštovné pak činí částku nepochybně vyšší než uvedené jízdné. Nezanedbatelné není ani časové hledisko, kdy dožádání by bylo v daném případě dalším mezikrokem před získáním samotného vysvětlení od žalobkyně. Že by snad žalobkyně byla k dožádanému správnímu orgánu vstřícnější a přišla vysvětlení podat ihned po obdržení prvního předvolání, lze s ohledem na její přístup, resp. přístup k zastupování jí zvolené a zmocněné osoby vyjevený v projednávané věci, jen těžko předpokládat.

Ze spisu nevyplývá, že by úkon podání vysvětlení žalobkyní nemohl správní orgán I. stupně provést, resp. že jeho provedení by bylo spojeno s obtížemi či dokonce s neúčelnými náklady, žalobní námitky v tomto směru zůstaly jen v podobě tvrzení, ničím nepodloženého. Správní orgán I. stupně povinnost aplikovat institut dožádání neměl, k jeho využití ostatně nebyly splněny zákonné podmínky.

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 2.

Argumentaci nálesem sp. zn. I. ÚS 1849/08 žalobkyně uvedla již v odvolání proti rozhodnutí magistrátu a pro posouzení druhého žalobního bodu tak bylo podstatné, jak se s danou odvolací námitkou vypořádal žalovaný. Soud totiž nemůže při přezkumné činnosti, v rámci soudního řízení správního, nahradit činnost žalovaného, neboť není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se krajský soud zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá napadené rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru, přičemž podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleze ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Žalovaný reagoval na citovaný náleze ÚS na stranách 2-4 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že tento náleze nelze v dané věci použít, neboť řešil zcela odlišnou situaci, kdy předvolávána byla osoba označená policií za jedinou možnou podezřelou, tedy nebylo pochyb o tom, že tato osoba bude figurovat i v případném přestupkovém řízení jako obviněná, a jednání, k němuž měla vysvětlení podat, nebylo přestupkem ale výkonem základního práva shromažďovacího. V dané věci byl přestupek (parkování v obytné zóně mimo vyznačené parkoviště) spáchán a žalobkyně nebyla označena jako jediná podezřelá osoba. K podání vysvětlení se žalobkyně bez omluvy nedostavila, tvrzená omluva ze spisového materiálu

nevyplývá, tvrzení o ní v odvolání je navíc zcela nekonkrétní. Pokud by se žalobkyně k podání vysvětlení dostavila a toto poskytla, případně ho v souladu se zákonem (§ 60 odst. 1 zákona o přestupcích) odmítla, dostala by svým povinností a žádný postih by jí nehrozil. Označení žalobkyně za podezřelou městskou policií a dále magistrátem na předvolání k podání vysvětlení nepovažoval žalovaný za podstatnou skutečnost, ale spíše problém „písařské formy jednotlivých písemností“.

Vypořádání se žalovaného s předestřeným nálezem ÚS považuje soud za správné. Daný nález opravdu řeší zcela jinou situaci, kdy byla k podání vysvětlení předvolána osoba označená za jedinou možnou podezřelou a ve věci jednání, které vůbec přestupkem být nemohlo a nebylo. Tuto skutečnost ÚS uvedl v bodě 27. nálezu, kdy rovněž zdůraznil, že správní orgán je povinen vždy zvážit, zda s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci je možné využít oprávnění daného mu zákonem či nikoliv. Současně však ve stejném bodě uvedl i to, že „to jistě neznamená, že si má správní orgán toliko na základě oznámení o přestupku učinit konečný závěr o tom, zda se čin stal, kdo za něj odpovídá a zda jím byla naplněna skutková podstata přestupku“. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že nález ÚS nelze interpretovat tak, že předvolání osoby označené obecní či státní policií za podezřelou z přestupku k podání vysvětlení, resp. její sankcionování pořádkovou pokutou v případě nedostavení se k podání vysvětlení bez omluvy je vyloučeno. Tento nález řešil výslovně situaci, kdy jednání popsané policií vůbec nebylo možné považovat za přestupek a předvolávaná osoba byla jedinou podezřelou, tedy situaci, v níž užití institutu předvolání k podání vysvětlení je neobhájitelné. Naopak, v případech obdobných projednávané věci je jeho aplikace zcela na místě. Institut podání vysvětlení obecně správnímu orgánu slouží k ujasnění si určitých skutečností za účelem lepšího zvážení dalšího postupu (§ 137 odst. 1 správního řádu), v souvislosti s přestupkovým řízením pak je výslovně prostředkem k prověření došlého oznámení o přestupku (§ 60 odst. 1 zákona o přestupcích), což v praxi znamená, že na základě podaného vysvětlení si správní orgán činí jasno o tom, zda, případně vůči jaké osobě zahájit přestupkové řízení. V projednávané věci bylo užití podání vysvětlení zcela na místě, neboť oznámení postoupené městskou policií dokumentuje přestupek spočívající v parkování v obytné zóně mimo vyhrazené parkoviště, přičemž není vůbec zřejmé, kdo se tohoto přestupku dopustil, resp. jakou osobu lze z tohoto přestupku obvinít. Žalobkyně v oznámení figuruje jako podezřelá z toho důvodu, že se jako provozovatelka vozidla dostavila na služebnu městské policie, kde se odmítla k přestupku vyjádřit a žádala projednání věci ve správním řízení. Označení žalobkyně v oznámení městské policie není pro správní orgán určující, on sám si činí úsudek, zda je možné zahájit přestupkové řízení vůči určité osobě či nikoliv. Označení osoby za podezřelou z přestupku ještě neznamená, že bude z přestupku obviněna, resp. že vůči ní bude s jistotou zahájeno přestupkové řízení. Rovněž tak v daném případě samotná skutečnost, že žalobkyně je provozovatelkou vozidla, nečiní ze žalobkyně automaticky osobu, vůči níž bude vedeno přestupkové řízení. Přestupek daným vozidlem mohla spáchat úplně jiná osoba, která ho měla v daný moment k dispozici. Pokud tedy správní orgán I. stupně chtěl od žalobkyně získat další informace k ujasnění si toho, zda, případně vůči komu zahájit přestupkové řízení, využil institutu podání vysvětlení správně. Rovněž v souladu se zákonem pak uložil žalobkyni za nedostavení se k podání vysvětlení bez omluvy pořádkovou pokutu. Jeho postup nijak neodporuje výše citovanému nálezu ÚS. Městskou policií postoupené oznámení neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku vůči žalobkyni, z pouhého označení za podezřelou z přestupku nelze dovozovat, že je žalobkyně jedinou podezřelou, naopak z předvolání k podání vysvětlení lze dovodit jediné, že správní orgán I. stupně nemá dostatek informací k tomu, aby přestupkové řízení zahájil. Pokud

žalobkyně nabyla dojmu, že je jedinou podezřelou, jednalo se o dojem klamný, z předvolání k podání vysvětlení tento rozhodně průměrně uvažující člověk získat nemůže.

Soud tedy uzavírá, že pořádková pokuta byla uložena v souladu se zákonem, tato neodporuje ani citovanému nálezu ÚS a tedy žalobní bod druhý je nedůvodný.

Ad 3.

Není pravdou, že poučení v předvolání k podání vysvětlení je nezákonné, neúplné či navozující dojem, že žalobkyně je účastníkem řízení o přestupku. Předvolání je zcela zřetelně nazváno jako „předvolání k podání vysvětlení“, přičemž ihned následuje odkaz na § 60 zákona o přestupcích a § 137 odst. 1 správního řádu, což jsou ustanovení upravující právě podání vysvětlení, s tím, že je tučně uvedeno „Vás předvoláváme k podání vysvětlení“. V celém předvolání není ani zmínky o zahájení řízení či o tom, že žalobkyně je obviněna z přestupku. V souladu s § 73 odst. 1 zákona o přestupcích a § 46 odst. 1 správního řádu by přitom v případě zahájení přestupkového řízení vůči žalobkyni z moci úřední (daný přestupek není přestupkem návrhovým) muselo být předvolání spojeno s oznámením o zahájení řízení, přičemž v oznámení by muselo být výslovně uvedeno, že se zahajuje řízení ve věci přestupku, přestupek by musel být konkretizován s tím, že žalobkyně je obviněnou z tohoto přestupku. Z předvolání tedy žalobkyně nemohla nabýt dojmu, že je účastníkem přestupkového řízení, a pokud tohoto dojmu nabyla, pak to svědčí pouze o velmi povrchním čtení předvolání. Poučení je v souladu se zákonem, když jsou citována některá zákonná ustanovení vztahující se k podání vysvětlení a to ta, která považoval správní orgán I. stupně za zásadní, resp. ta, která v předvolání uvedena být musí. Správní orgán I. stupně byl povinen poučit žalobkyni o právních následcích nedostavení se k podání vysvětlení (§ 137 odst. 1 ve spojení s § 59 správního řádu) a této povinnosti plně dostál. Naopak, poučení o právech vztahujících se k podání vysvětlení být v předvolání nemusela, jejich neuvedení není nezákonností, ani jinou vadou předvolání. Právo odepřít výpověď, stejně jako právo požadovat náhradu nákladů je vázáno až na samotné podání vysvětlení, tedy na situaci, kdy se předvolaná osoba řádně dostaví ke správnímu orgánu. Pokud je tedy poučení o těchto právech poskytnuto až před správním orgánem, je poučením včasným a plně dostačujícím. K této situaci ovšem nedošlo, neboť žalobkyně se ke správnímu orgánu I. stupně nedostavila.

Soud tedy uzavírá, že poučení v předvolání k podání vysvětlení bylo úplné, v souladu se zákonem, nikoliv zavádějící, nedošlo k žádnému zkrácení žalobkyně na právech neposkytnutím řádného poučení a tedy žalobní bod třetí je rovněž nedůvodný.

Ad 4.

Tvrzení o podání vysvětlení, omluvě a označení osoby, která vozidlo řídila, vůbec nekorespondují s obsahem správního spisu. Ve správním spise není žádná omluva s písemným podáním vysvětlení založena, prvním úkonem žalobkyně ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně je až odvolání proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty ze dne 11. 2. 2013. V tomto odvolání je sice uvedeno na straně druhé, že „obviněná jasně úřední osobě napsala, že (cituji): *se omlouvám z účasti na správním řízení, neboť ji považuji za nadbytečnou*“, omluva ovšem není doložena a není ani konkretizována datem. Vzhledem k formulaci se lze domnívat, že se jedná toliko o nedostatek odvolání, kdy v něm, s ohledem na to, že zvolený zmocněnec zastupuje v souvislosti s přestupky v dopravě vícero osob, byla uvedena tvrzení vztahující se k jiné věci, neboť žádné správní řízení vedeno nebylo, jednalo se toliko o účast na podání vysvětlení, a tedy ve skutečnosti nebyla omluva zaslána. Tomuto ostatně nasvědčuje i další fakt – v žalobě je tvrzeno předání údajů o osobě řidiče, ovšem ve správním spise je založeno výslovné odepření podání vysvětlení žalobkyní (odvolání ze dne

29. 4. 2013 – „...se rozhodla dále ve věci svou výpověď odepřít z důvodu, že by svou výpověď, resp. samotnou přítomností u správního orgánu, vystavila sebe či osobu blízkou riziku postihu za přestupek“). V žalobě žalobkyně rovněž omluvu nedoložila, tato zůstala pouze v rovině tvrzení a soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, tedy že žalobkyně se bez omluvy nedostavila k podání vysvětlení, ačkoliv k němu byla řádně a v souladu se zákonem předvolána.

Tvrzení o zainteresanosti úředníků na výběru pokut, nestandardním postupu v případě řešení přestupků vedoucím oddělení přestupků, atd. nechává soud bez dalšího komentáře, neboť je považuje za zcela irrelevantní ve vztahu k projednávané věci. Jedná se o pouhé domněnky, smyšlenky a nelogické konstrukce ze strany žalobkyně, které jsou zcela nepodložené a nemají v žalobě proti konkrétnímu správnímu rozhodnutí místo.

Odkaz na argumentaci v odvolání je pak zcela nepřípadný, neboť povinností žalobkyně bylo uvést v žalobě konkrétní žalobní body (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), nikoliv obecný odkaz na písemnost ze správního spisu. Povinností soudu není vyhledávat za žalobkyní argumenty, naopak její povinností je uvést, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné. Odkaz na odvolání není splněním této povinnosti, nelze ho považovat za žalobní bod – viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle něhož „náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“.

Soud tedy uzavírá, že i poslední žalobní bod shledal nedůvodným.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal žádné vady, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Pouze na okraj soud podotýká, že k žalobkyní navrhovanému zastavení správního řízení není oprávněn, neboť by tak nepřípustně zasahoval do výkonu státní správy. V souladu s ust. § 78 s. ř. s. může soud rozhodnout o podané žalobě buď výrokem zrušujícím nebo zamítavým.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobkyni právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, proto soud vyslovil, že žalobkyně jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. srpna 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
V. P.